

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 26 kwietnia 2017 r.

Poz. 4168

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr LEX-I.4131.91.2017.MO

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 20 kwietnia 2017 r.

dotyczy uchwały Nr XXV/170/2017 Rady Gminy w Kuczborku - Osadzie z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu zlokalizowanego w rejonie miejscowości Kuczbork - Osada, gmina Kuczbork - Osada.

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.91.2017.MO

Warszawa, 20 kwietnia 2017 r.

**Rada Gminy w Kuczborku – Osadzie
ul. Mickiewicza 7A
09 – 310 Kuczbork****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948, z 2017 r. poz. 730)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXV/170/2017 Rady Gminy w Kuczborku – Osadzie z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu zlokalizowanego w rejonie miejscowości Kuczbork – Osada, gmina Kuczbork – Osada, w części dotyczącej ustaleń:

- § 1 ust. 4 pkt 5 uchwały;
- § 1 ust. 4 pkt 7 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zalicza oznaczenie graficzne linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia;
- § 1 ust. 4 pkt 8 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zalicza oznaczenie graficzne linii elektroenergetycznych średniego napięcia;
- § 6 pkt 7 lit. f uchwały;
- § 6 pkt 8 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) stały (...)”;
- § 6 pkt 8 lit. c uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) stały (...)”;
- § 7 pkt 7 lit. e uchwały;
- § 7 pkt 8 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) wysokiego napięcia, o szerokości 13,0 m (...)”;
- części tekstowej i graficznej uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem 14MN.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 17 marca 2017 r. Rada Gminy w Kuczborku – Osadzie podjęła uchwałę Nr XXV/170/2017 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu zlokalizowanego w rejonie miejscowości Kuczbork – Osada, gmina Kuczbork – Osada.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Ustawa o p.z.p., zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1, określa m.in. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej oraz zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele oraz ustalenia zasad ich zagospodarowania i zabudowy, przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań.

Z wnioskiem tym korespondują rezultaty wykładni systemowej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględniać szereg wartości, w tym m.in.:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p.);
- walory architektoniczne i krajobrazowe (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia (art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p.);
- prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o p.z.p.).

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie

wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Egzegeza przytoczonych powyżej przepisów prowadzi do konkluzji, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, ustalenia planu muszą zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają również wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p. Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Ocenie legalności podlega zarówno treść uchwały przyjmującej plan miejscowy, jak i załączniki, czyli m.in. część graficzna.

Zakres przedmiotowy władztwa planistycznego gminy, w ramach którego ma ona możliwość wpływu na sposób wykonywania prawa własności, przez właścicieli i użytkowników terenów objętych ustaleniami planu miejscowego, nie jest nieograniczony i został szczegółowo określony w ustawie o p.z.p. poprzez wskazanie obowiązkowej i fakultatywnej (dopuszczalnej) treści planu miejscowego (art. 15 ust. 2 i 3) oraz w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p.”, w szczególności zaś w jego ustaleniach zawartych w § 3, 4 i 7 oraz w § 8 ust. 2 zd. 1, który stanowi, że: „Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego”.

Oznacza to, że nie każde rozstrzygnięcie związane swobodnie z przeznaczeniem, zagospodarowaniem i użytkowaniem terenu może być włączone do ustaleń planu, a jedynie takie, które mieści się ściśle w ramach tego, co ustawa określa ogólnie, jako ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego i określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, a konkretnie wylicza w art. 15, natomiast ww. rozporządzenie doszczegóławia, jako nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, określone w § 4 tego rozporządzenia. W szczególności, wobec zasady hierarchiczności źródeł prawa, przedmiotem regulacji planu nie mogą być kwestie, które podlegają regulacjom aktów wyższego rzędu, ani tym bardziej regulacje planu nie mogą być z nimi sprzeczne.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., w planie miejscowym określa się „zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów”.

Przytoczony przepis ustawy jednoznacznie stanowi, że maksymalna i minimalna intensywność zabudowy, została określona, jako „wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej”. Oznacza to, że wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do działki budowlanej jest w istocie wskaźnikiem intensywności zabudowy.

Tymczasem dla terenów przeznaczonych pod zabudowę ustalono w uchwale dwa odrębne wskaźniki dotyczące intensywności zabudowy, tj.:

- jeden określony, jako „maksymalny wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej”, którego wielkość (jako procentowy udział powierzchni) ustalono w: § 4 pkt 7 lit. e uchwały (dla terenu oznaczonego symbolem 14MN), § 6 pkt 7 lit. f uchwały (dla terenów oznaczonych symbolami: 2RM, 6RM, 7RM, 8RM, 13RM i 15RM) i § 7 pkt 7 lit. e uchwały (dla terenów oznaczonych symbolami: 4RU i 9RU);
- drugi określony, jako „maksymalna i minimalna intensywność zabudowy”, którego wielkość ustalono w: § 4 pkt 7 lit. f uchwały (dla terenu oznaczonego symbolem 14MN), § 6 pkt 7 lit. g uchwały (dla terenów oznaczonych symbolami: 2RM, 6RM, 7RM, 8RM, 13RM i 15RM) i § 7 pkt 7 lit. f uchwały (dla terenów oznaczonych symbolami: 4RU i 9RU).

Jednocześnie należy wskazać, iż ze zdań wprowadzających dotyczących zasad kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu zawartych w: § 4 pkt 7, § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 uchwały wynika, że powinien to być ten sam wskaźnik, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p.

Wypełnieniem normy wskazanej w ww. zdaniach wprowadzających są ustalenia zawarte w: § 4 pkt 7 lit. f, § 6 pkt 7 lit. g i § 7 pkt 7 lit. f uchwały, przy czym maksymalny wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy dla terenu oznaczonego symbolem 14MN, ustalony w § 4 pkt 7 lit. e uchwały – 20 %, jest rozbieżny z wielkością wskaźnika maksymalnej intensywności zabudowy dla tego terenu, ustaloną w § 4 pkt 7 pkt f uchwały – do 0,4.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ nadzoru stwierdza, że ustalenia: § 4 pkt 7 lit. e, § 6 pkt 7 lit. f i § 7 pkt 7 lit. e uchwały, naruszają dyspozycję art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., jak też są wzajemnie sprzeczne z ustaleniami zawartymi w zdaniu wprowadzającym do: § 4 pkt 7, § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 uchwały, co stanowi podstawę do stwierdzenia ich nieważności.

Ponadto, z ustaleń § 4 pkt 7 lit. e i § 4 pkt 7 pkt f uchwały wynika, że dla terenu 14MN ustalono dwie różne, wzajemnie sprzeczne wielkości maksymalnego wskaźnika intensywności zabudowy, co stanowi o braku jednoznacznego jego określenia dla tego terenu, a tym samym o możliwości dowolnego jego wyboru i stosowania przez organy administracji architektoniczno – budowlanej na etapie indywidualnych postępowań administracyjnych w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, co jest niedopuszczalne. Z powyższych ustaleń uchwały nie jest wiadomym, który wskaźnik maksymalnej intensywności zabudowy będzie należało stosować przy realizacji inwestycji na terenie 14MN.

Należy podkreślić, iż realizowana inwestycja musi być zgodna z planem miejscowym, bowiem to właśnie w nim zawarte są ustalenia w zakresie parametrów i wskaźników zagospodarowania terenów. Organ nadzoru wskazuje, iż ustalenia planu miejscowego muszą zawierać jednoznaczne normy, w tym dotyczące także parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, których określenie należy do wyłącznej kompetencji rady gminy. Skoro na terenie 14MN planowana jest zabudowa, to ustalenia dotyczące wskaźników i parametrów jej kształtowania oraz muszą być określone w sposób nie budzący sporów interpretacyjnych.

Organ nadzoru wskazuje, że określenie różnego wskaźnika maksymalnej intensywności zabudowy w ramach tego samego terenu stanowi o naruszeniu art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., a tym samym o istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, co wywołuje sankcje, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p.

Biorąc pod uwagę fakt, że organ nadzoru przy wydawaniu rozstrzygnięcia nadzorczego nie ma możliwości redagowania uchwały, to należy stwierdzić, że uchwała we wskazanym powyżej zakresie nie spełniała kryterium komunikatywności, co uzasadnia stwierdzenie nieważności ustaleń części tekstowej i graficznej uchwały dla terenu 14MN.

Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., organ wykonawczy gminy sporządza plan miejscowy zgodnie z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia. Konkretyzację ww. przepisu możemy odnaleźć na gruncie art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Ponadto z § 2 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., określenie sposobów zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy, powinno odbywać się poprzez sformułowanie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. W odniesieniu do przedmiotowego planu miejscowego zastosowanie będą miały m.in. przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422).

Zgodnie z ustaleniami zawartymi w:

- § 1 ust. 4 pkt 7 i pkt 8 uchwały, w brzmieniu: „4. Następujące oznaczenia graficzne wyznaczone na rysunku planu, stanowią obowiązujące ustalenia planu: (...) 7) linie elektroenergetyczne wysokiego napięcia wraz ze strefami oddziaływania; 8) linie elektroenergetyczne średniego napięcia wraz ze strefami oddziaływania;”;
- § 4 pkt 9 uchwały, w brzmieniu: „Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 14MN ustala się: (...) 9) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa – przez teren przebiega linia elektroenergetyczna średniego napięcia, dla której wyznaczono strefę oddziaływania o szerokości 13,0 m związaną z ograniczeniami w zabudowie przeznaczoną na stały pobyt ludzi, zgodnie z przepisami odrębnymi;”;
- § 6 pkt 8 lit. b i lit. c uchwały, w brzmieniu: „Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami 2RM, 6RM, 7RM 8RM, 13RM, 15RM ustala się: (...) 8) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa: (...) b) w pobliżu terenu oznaczonego symbolem 6RM przebiega linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia, dla której wyznaczono strefę oddziaływania o szerokości 40,0 m związaną z ograniczeniami w zabudowie przeznaczoną na stały pobyt ludzi, zgodnie z przepisami odrębnymi, c) przez teren oznaczony symbolem 8RM przebiega linia elektroenergetyczna średniego napięcia, dla której wyznaczono strefę oddziaływania o szerokości 13,0 m związaną z ograniczeniami w zabudowie przeznaczoną na stały pobyt ludzi, zgodnie z przepisami odrębnymi;”.

Z przeprowadzonej przez organ nadzoru analizy rysunku planu wynika, że na terenach przeznaczonych pod:

- zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, oznaczonych symbolem 14MN, wyznaczono strefę o szerokości 13,0 m;
- zabudowę zagrodową w gospodarstwach rolnych, oznaczonych symbolami:
 - 6RM, wyznaczono strefę o szerokości 40,0 m (fragment strefy w granicach terenu);
 - 8RM, wyznaczono strefę o szerokości 13,0 m.

Określone na powyższych terenach linie zabudowy umożliwiają, w granicach tych stref, realizację zabudowy z pomieszczeniami na pobyt ludzi.

Z przytoczonych powyżej ustaleń: § 4 pkt 9 oraz § 6 pkt 8 lit. b i lit. c uchwały wynika, że w strefach oddziaływania linii elektroenergetycznych wysokiego i średniego napięcia, które zgodnie z ustaleniami § 1 ust. 4 pkt 7 i pkt 8 uchwały, stanowią obowiązujące oznaczenia graficzne ustaleń planu, obowiązują ograniczenia w zabudowie przeznaczonej wyłącznie na stały pobyt ludzi.

Natomiast, zgodnie z wymogiem § 314 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, „*Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być wzniesiony na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych*”. Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia, pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi są pomieszczeniami przeznaczonymi zarówno na stały, jak i na czasowy pobyt ludzi.

Biorąc pod uwagę wskazane powyższe przepisy oraz ustalenia planu, uznać należy, że uchwała narusza przepisy § 314 i § 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, w zakresie ochrony przed promieniowaniem jonizującym i polami elektromagnetycznymi, w związku z art. 1 ust. 2 pkt 5, art. 15 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p., oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., co uzasadnia konieczność stwierdzenia nieważności tej części uchwały, która wprowadza ograniczenia w lokalizacji pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi.

Ponadto organ nadzoru stwierdza, że przy podejmowaniu uchwały doszło do ewidentnej sprzeczności pomiędzy częścią tekstową i graficzną uchwały, w zakresie ustaleń dotyczących określenia stref oddziaływania linii elektroenergetycznych na terenie oznaczonym symbolem 4RU.

W § 7 pkt 8 lit. b uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 4RU, 9RU ustala się: (...) 8) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa: (...) b) przez teren oznaczony symbolem 4RU przebiega strefa oddziaływania od linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia, o szerokości 13,0 m, zgodnie z przepisami odrębnymi;”.*

Z przytoczonych powyżej ustaleń uchwały wynika, że przez teren 4RU przebiega wyłącznie strefa oddziaływania od linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia o szerokości 13,0 m.

Natomiast z rysunku planu oraz z obowiązujących oznaczeń graficznych ustaleń planu zamieszczonych w jego legendzie wynika, że na terenie oznaczonym symbolem 4RU:

- nie ma strefy o szerokości 13,0 m od linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia, o której mowa w § 7 pkt 8 lit. b uchwały, lecz strefa o tej szerokości wyznaczona została w odniesieniu do linii elektroenergetycznej średniego napięcia;
- wyznaczono dwie różne strefy oddziaływania od dwóch różnych linii elektroenergetycznych, tj. strefę o szerokości 13,0 m od linii elektroenergetycznej średniego napięcia i strefę o szerokości 40,0 m (fragment strefy w granicach terenu) od linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, iż w tekście uchwały:

- błędnie wskazano szerokość strefy (13,0 m) od linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia;
- brak ustaleń odnoszących się do linii elektroenergetycznej średniego napięcia i jej strefy o szerokości 13,0 m, znajdujących się w granicy terenu 4RU.

Ze wskazanych rozbieżności wynika, że w tekście i na rysunku planu ustalono różne i wzajemnie sprzeczne zasięgi ograniczeń w zabudowie i zagospodarowaniu terenu 4RU, znajdującego się zasięgu stref oddziaływania od linii elektroenergetycznych wysokiego i średniego napięcia, co wskazuje na ustalenie sprzecznych zasad zagospodarowania tego terenu.

Powyższe stanowi zarówno o naruszeniu § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., zobowiązującego do jednoznacznego powiązania tekstu i rysunku planu, ale także o naruszeniu art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p. oraz § 2 pkt 6 ww. rozporządzenia, w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu.

Z dyspozycji art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, iż plan miejscowy składa się zarówno z części tekstowej, jak i części graficznej. Powyższe wynika również z ustaleń § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p. Z art. 20 ust. 1 zd. 2 ustawy o p.z.p. wynika, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią jedynie załączniki do uchwały. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu. Sprzeczność pomiędzy częścią tekstową i graficzną, stanowi o naruszeniu § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., zgodnie z którym „*Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego*”.

Powyższa kwestia znalazła swoje odzwierciedlenie w judykaturze w tym m.in. w:

- wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2673/12, w którym Sąd stwierdził, iż „(...) zgodnie z art. 15 ust. 1 i § 2 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową oraz graficzną i tak należy też rozumieć pojęcie "projekt planu miejscowego"; część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna załącznik do uchwały. Nadto na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego (§ 8 ust. 2 rozporządzenia). Z powołanych unormowań wynika, że część tekstowa planu winna znaleźć odzwierciedlenie w części graficznej. Zaś sprzeczność, brak korelacji, spójności rozważane są w kategoriach naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego. (...)”;
- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt II OSK 1377/13, w brzmieniu: „*W niniejszej sprawie zgodzić należy się z sądem I instancyjnym, iż zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r Nr 80, poz. 717 ze zm.) obydwie części planu (graficzna i tekstowa) winny być spójne, co oznacza że pełny obraz rozwiązań planistycznych tj. przeznaczenie poszczególnych obszarów na terenie objętych planem daje dopiero łączne odczytanie obydwu części.*”;
- postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 marca 2011 r., sygn. akt II OZ 191/11, w brzmieniu: „*Sąd słusznie wskazał, że oczywistym jest, że stwierdzenie nieważności określonych uregulowań w części tekstowej planu oznacza utratę ważności odpowiadających im rozwiązań graficznych przyjętych na rysunku planu. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Przepis § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego*

- zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) stanowi, iż na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu." (publ. LEX 1080455);
- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1458/11, w którym „Sąd zwraca uwagę, że pod pojęciem "ustaleń planu" należy rozumieć jego merytoryczną treść mającą charakter normatywny, co oznacza, że ustalenia normatywne planu należy odkodowywać zarówno z jego części tekstowej, jak i graficznej.” (publ. LEX 1070339);
 - wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lutego 2007 r., sygn. akt II OSK 508/06, w którym Sąd stwierdził: „Błędne jest stanowisko skarżącego, że część graficzna planu zagospodarowania przestrzennego może zawierać oznaczenia niemające odniesienia wprost do części tekstowej planu i że zgodnie z art. 8 ust. 1 pow. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym ustalenia części graficznej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stanowią treść uchwały rady gminy składającą się na przepis gminny w postaci norm tekstowych. Część graficzna (rysunek planu) stanowi wprawdzie integralną część planu, pełni jednak rolę służebną i wyjaśniającą tekst i jest wiążąca pod warunkiem, że tekst planu odsyła do rysunku lub do niego nawiązuje. Sam rysunek (część graficzna) nie jest ani przepisem, ani normą prawną i obowiązuje tylko w łączności z częścią tekstową planu. Nie może więc zawierać oznaczeń, które nie znajdują oparcia w części tekstowej planu.”;
 - wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 grudnia 2007 r. sygn. akt II OSK 1732/06, teza 2 „Skoro, moc wiążąca rysunku planu wynika z zapisów części tekstowej, to tekst planu winien wskazywać na przeznaczenie określonego terenu pod ulicę, a część graficzna odzwierciedlać konkretny zapis.” (publ. LEX nr 418919);
 - wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2009 r. sygn. akt II SA/Lu 393/09, w którym stwierdzono: „W tym zakresie należy pamiętać, iż plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zatem integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu. Część tekstowa planu nie może zatem zawierać ustaleń, które nie znajdują oparcia w części graficznej planu.”;
 - wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 256/13, w którym stwierdzono, że: „W tym zakresie należy pamiętać, że plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zatem integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu.”;
 - wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt II SA/Gd 318/14, w którym Sąd stwierdził, iż: „Art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza

projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Następnie art. 20 ust. 1 tej ustawy wyjaśnia, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Ponadto zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587) na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Z powołanych przepisów wynika, że plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz z części graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zaś integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych też względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 256/13). Skoro inaczej kształtuje się normatywność części tekstowej, a nieco inaczej - części graficznej rzeczonoego planu, będącej jego integralnym elementem a także z uwagi na fakt, że część graficzna stanowi wyjaśnienie (uzupełnienie) części tekstowej, to powstałe w ten sposób nieścisłości mogą uniemożliwić zastosowanie planu w praktyce. Pamiętajcie bowiem trzeba, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym narzędziem planistycznym, za pomocą którego w sposób wiążący ustala się przeznaczenie terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określa sposoby ich zagospodarowania i zabudowy (art. 14 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), a jego ustalenia kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Wiążą one zatem zarówno podmioty władzy, w tym organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą tej władzy, tj. jednostki i ich organizacje (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. akt III RN 203/00, OSNP 2001, nr 20, poz. 606). Dlatego też ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Po 486/10, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>).”.

Ze stanowiska judykatury, w tym m.in. z przytoczonych orzeczeń wynika, że zarówno z przepisów ustawy o p.z.p., jak i poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), rysunek planu miejscowego obowiązywał tylko w takim zakresie, w jakim został on opisany w części tekstowej.

Stanowisko judykatury potwierdza również doktryna:

- Igor Zachariasz *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Komentarz LEX*, Warszawa 2013 LEX a Wolters Kluwer business, str. 153 teza 2. do art. 15: „Projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną. Zgodnie z poglądem reprezentowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej związanych z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest "opisany" w tekście planu, ściślej - w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku.”;
- Zygmunt Niewiadomski *Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne Komentarz*, Warszawa 2013, Wydawnictwo C.H. Beck, str. 157 teza 2. do art. 15 „Projekt planu miejscowego a zatem

przyszły plan miejscowy, musi zawierać część tekstową i graficzną. (...) Zgodnie z przepisami Proj.PlanZagR projektem planu miejscowego jest projekt tekstu planu miejscowego i projekt rysunku planu miejscowego. Tekst planu miejscowego stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie planu miejscowego. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekstu planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku.”

Stanowisko doktryny i judykatury, jak również sam przepis art. 15 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., a także § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., nie pozostawia wątpliwości, iż ustalenia części graficznej wiążą w takim zakresie, w jakim są one opisane w części tekstowej.

Z przytoczonych przepisów, orzeczeń a także stanowisk judykatury wyraźnie wynika, że nie może istnieć sprzeczność pomiędzy ustaleniami części tekstowej i graficznej, zaś takie naruszenie kwalifikowane jest jako istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. oznacza konieczność stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanej części.

Stwierdzenie nieważności § 7 pkt 8 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) wysokiego napięcia, o szerokości 13,0 m (...)”, doprowadzi do zgodności części tekstowej i graficznej uchwały.

Ponadto ustalenia zawarte w § 1 ust. 4 pkt 5 uchwały, w brzmieniu: „4. Następujące oznaczenia graficzne wyznaczone na rysunku planu, stanowią obowiązujące ustalenia planu: (...) 5) granice Zieluńsko-Rzęgnowskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu;”, zostały sformułowane bez podstawy prawnej wynikającej z przepisu art. 15 ustawy o p.z.p.

Organ nadzoru wskazuje, że Zieluńsko – Rzęgnowski Obszar Chronionego Krajobrazu, został ustanowiony rozporządzeniem Nr 18 Wojewody Mazowieckiego z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie Zieluńsko – Rzęgnowskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 91. poz. 2450 z późn. zm.), na podstawie dyspozycji wynikającej z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134). Zgodnie z § 1 ust. 3 ww. rozporządzenia, granice Zieluńsko – Rzęgnowskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu opisane zostały w załączniku do tego rozporządzenia.

Z powyższych przepisów wynika, że organem właściwym do określenia granic ww. obszaru chronionego jest w drodze rozporządzenia – wojewoda (zaś od 1 sierpnia 2009 r. w drodze uchwały – sejmik województwa), nie zaś rada gminy w uchwale sprawie planu miejscowego. Tym samym brak jest podstaw prawnych do zamieszczenia oznaczenia graficznego granic tego obszaru w grupie obowiązujących ustaleń planu, jak ustalono w § 1 ust. 4 pkt 5 uchwały. Oznaczenie to powinno stanowić element informacyjny przedmiotowego planu miejscowego. Powyższe oznacza konieczność stwierdzenia nieważności ustaleń uchwały w tym zakresie.

Również ustalenia zawarte w: § 1 ust. 4 pkt 7 i § 1 ust. 4 pkt 8 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zaliczają oznaczenia graficzne linii elektroenergetycznych wysokiego i średniego napięcia, zostały sformułowane bez podstawy prawnej. Organ nadzoru wskazuje, że ustaleniem planu może być tylko oznaczenie graficzne przebiegu projektowanych w planie miejscowym linii elektroenergetycznych wraz z ich strefami oddziaływania oraz oznaczenie graficzne stref oddziaływania od istniejących linii elektroenergetycznych, w zasięgu których plan ustala ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenów. W uchwale nie wyróżniono, które linie elektroenergetyczne są liniami projektowanymi, a które istniejącymi. Powyższe nie wynika z także ustaleń zawartych w:

- § 4 pkt 12 lit. e uchwały, w brzmieniu: „Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem **14MN** ustala się: (...) 12) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji

i infrastruktury technicznej: (...) e) zaopatrzenie w energię elektryczną – z istniejącej lub projektowanej sieci elektroenergetycznej,”;

- § 6 pkt 11 lit. e uchwały, w brzmieniu: „*Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami 2RM, 6RM, 7RM 8RM, 13RM, 15RM ustala się: (...) 11) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej: (...) e) zaopatrzenie w energię elektryczną – z istniejącej lub projektowanej sieci elektroenergetycznej,”;*
- § 7 pkt 11 lit. e uchwały, w brzmieniu: „*Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 4RU, 9RU ustala się: (...) 11) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej: (...) e) zaopatrzenie w energię elektryczną – z istniejącej lub projektowanej sieci elektroenergetycznej,”;*

które odnoszą się zarówno do istniejących, jak też do projektowanych linii elektroenergetycznych.

Biorąc powyższe pod uwagę niezbędne jest stwierdzenie nieważności ustaleń § 1 ust. 4 pkt 7 i pkt 8 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zaliczają oznaczenia graficzne linii elektroenergetycznych wysokiego i średniego napięcia.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co oznacza konieczność wyeliminowania części ustaleń uchwały, w zakresie wskazanym w petitum rozstrzygnięcia nadzorczego, z obrotu prawnego.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji:

- art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., w zakresie jednoznacznego określenia wskaźników kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu;
- art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p. oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., w zakresie jednoznacznego określenia szczególnych warunków zagospodarowania terenu oraz ograniczeń w jego użytkowaniu;
- art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w zakresie zgodności z przepisami odrębnymi;
- art. 15 ustawy o p.z.p. oraz art. 7 Konstytucji RP w zakresie przestrzegania granic kompetencji do formułowania ustaleń w ramach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych, które byłyby inne gdyby do powyższych naruszeń nie doszło.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt. II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu, nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne.

Wziąwszy powyższe pod uwagę organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXV/170/2017 Rady Gminy w Kuczborku – Osadzie z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu zlokalizowanego w rejonie miejscowości Kuczbork – Osada, gmina Kuczbork – Osada, w części dotyczącej ustaleń:

- § 1 ust. 4 pkt 5 uchwały;
- § 1 ust. 4 pkt 7 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zalicza oznaczenie graficzne linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia;
- § 1 ust. 4 pkt 8 uchwały, w zakresie, w jakim do obowiązujących ustaleń planu zalicza oznaczenie graficzne linii elektroenergetycznych średniego napięcia;

- § 6 pkt 7 lit. f uchwały;
- § 6 pkt 8 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) stały (...)”;
- § 6 pkt 8 lit. c uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) stały (...)”;
- § 7 pkt 7 lit. e uchwały;
- § 7 pkt 8 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) wysokiego napięcia, o szerokości 13,0 m (...)”;
- części tekstowej i graficznej uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem 14MN, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, skutkuje wstrzymaniem jego wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipera